

BÉKEHARANG

HITÉBRESZTŐ, HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP
MEGJELENIK ÉVENTE TIZSZER

ELŐFIZETÉSI DIJ EGYÉVRE 2 P. EGYES SZÁM 20 F
Szerkesztőség: Kaposvár, Németh István-utca 2
Kiadóhivatal: Budapest, VI., Felsőerdősor 5. III. emelet

Krisztus bántására lenni.

Ő pedig megfordulván, mondá Péternek: Távozz tőlem Sátán; bántásomra vagy nekem; mert nem gondolsz az Isten dolgára, hanem az emberi dolgokra. (Máté 16, 23.)

Kegyeskedő, jámborkodó emberek, azt gondolják, hogy akkor vannak az Ur Jézus bántására, vagy botránkoztatására, ha lopnak, rabolnak, vagy gyilkolnak. Vannak akik az Ur botránkoztatásának és „bántására” levésének határát egy kicsit szűkebbre vonják és a káromkodást, a tisztátalan beszédet, a rosszindulatokat másokkal szemben szint-n azok közé a bűnök közé sorozzák, melyek az Ur Jézus „bántására” vannak. Fenti versben azt olvassuk, hogy Jézus Pétert utasította rendre és a rajta keresztül támadó gonoszt utasítja vissza, mint aki bántására, botránkoztatására van. Miért kellett Péternek ebben a dorgálásban részesülni? Mi volt a bűne? Talán lopott, csalt, vagy hazudozott? Jézust valami bűnös kalandba akarta sodorni? Vagy megkárosította talán? Vagy tisztátalan tréfákkal és beszédekkel beszenyvezte az Urral való közvetlen kapcsolatát és megfertőzte a tanítványok kis seregét? Talán duhajkodott és az Urnak szent, komoly isteni magvetésébe konkolyt hintett és botránkozás kövét dobta? Nem. Péter ezek közül egyiket sem tette, sőt szerető aggodalommal iparkodott az Ur Jézus borongos gondolatait és fájdalmas jövendöléseit elhessegetni és ime mily visszautasításban volt része: — Távozz Sátán. — De az Ur senkit sem hagy kétség között és Péternek is megmondja, hogy miért kell e megrovásban részesülnie és miért van az Ur bántására: — mert nem gondolsz az Isten dolgára, hanem az emberi dolgokra.

Kedves lélek ki talán önelégülten állapítod meg, hogy te nem követsz el olyan „nagy” bűnököt mint mások és sok embernél alkal-

masabbnak és méltóbbnak véled magad Isten országára, de gondolkozz csak, hogy nem vagy-e bántására, botránkoztatására az Ur Jézusnak Péter módjára, ki nem az Isten dolgára gondolsz, hanem az emberére. Hány léleknek Isten dolga valami másod vagy harmadrangu kérdés és csak akkor tartják szükségesnek azzal foglalkozni, ha idejük megengedi, ha kedvük van hozzá, Isten dolga nem a rohadandóhoz ragaszkodni, abba kapaszkodni, annak számára rabszolgának lenni, a mulandó világnak élni és abban találni gyönyörűségeket, hanem vágyakozni az örökkévalóság számára a síralom völgyében előkészülni. Isten dolga, hogy tudomásul vegyük, hogy vannak életünkben gondolatok, érzelmek, beszédek, tettek, melyekkel nem léphetünk az Ur elé és ettől vágyakozunk szabadulni az Ur Jézus Krisztusban való hit által és megszentelt életben dicsőíteni kegyelméért, áldásáért, szeretetéért. Isten dolga élni nem magunknak, a bennünk az emberek gonosz hiu tanácsainak és kívánságainak, hanem Neki. Oh, mily sokan nem gondolnak Isten dolgára, hanem az emberi dolgokra, a hétköznapi kenyérgüzdelmekre, a bűnös szórakozásokra, a káromló hitetlenségre, a hazug emberi elismerésekre, hiábavaló dicsőségre és durva tisztátalanságokra vagy lassu méregként ható szénvedélyekre. Engedd meg kedves lélek, hogy szeretettel megkérdézzek téged, hogy te az isteni vagy az emberi dolgokra gondolsz-e többet? Mely gondolatok uralják gondolatvilágodat? Szeretettel kérek ne mond azt, hogy ez a te magánügyed. Oh nem. Jézus magáévá teszi és örömét vagy botránkoztatását fejézi ki fölötté. Nem szoktál bántódására lenni? Ha igen, ugy ne tedd többé. Jöjj hozzá alázatos bűnbánó lélekkel, kérd hogy erősítsen és tisztítson meg, hogy ne a gyarló emberi dolgok, hanem Isten tiszta, szent és örökkévaló dolgai legyenek számodra a legfontosabbak és majd meglátod mennyivel több örömed, békéd és bizodalmad lesz. (l. j.)

Tartalom:

1. Krisztus bántására lenni. (l. j.)
2. Pogány szokás.
3. „Minden ember hazug.” (H. L.)
4. Minden dologban Isten szolgálja. (E. Modersohn.)
5. Áldásos rablókaland.
6. Miért nem beszélt az Ur Jézus az iszákosságról? (El. Es.)
7. De te józan légy mindenben. (J. Herter.)
8. a szalmacséplés.
9. Washington és a politizáló prédikátor. (Schw. ev.)
10. Ki nincs mellettem, ellenem van. (L. s.)
11. Methodizmus.
12. Hírek a nagyvilágból.
13. Ifjúság.
14. Iróadalom.
15. Szerkesztői üzenetek.
16. Hol és mikor tartunk Isteniszteletet?

Pogány szokás.

A grönlandiaknál még ma is gyakori az a szokás, ha egy kis gyermek hal meg, azzal egy élő kutyát is eltemetnek. Ugyanis úgy vélekednek, hogy a gyermeknek a lelke egyedül nem képes a másvilágra vezető utat megtalálni: de a kutya kitűnő szaglásával bizonyos könnyen odavezeti a gyermek lelkét.

Milyen jó, hogy Isten gyermekei ismerhetik azt, aki a legbiztosabb és legdicsebb Vezetőnk az örökkévalóságban, — az Ur Jézust. Kedves lélek, ha te már ismered e Vezetőt, mit teszel azért, hogy azok akik ily holt babonákban keresnek vigaszt, szintén megismerjék.

„Minden ember hazug“

(116. zsolt. 11.)

A hazugság szörnyű szövődéke van bennünk és valóban igaz amit az irás mond: Minden ember hazug. Különösen — természetes állapotában — az ember saját magának hazudik. Minden dolgát az önszeretettel tükrében szemléli és abban a legcsekélyebb jót ezerszeresen nagyítva és szépitve, viszont a gonoszt milliószer lekicsinyítve látja.

Vannak, kik olykor az igazságról is beszélnek felebarátaikkal és magukat mindjárt őszintéknek tartják és makacsul kitaranak annál. Valamiben szerencsésük van ezt őszinteségüknek a javára írják és mint annak jutalmát könyvelik el. De jöjjön valami csapás? Akkor megfoghatatlan előttük, hogy egy olyan emberre, mint ők, hogyan küldhet Isten ilyen megpróbáltatást. Ha valaki mesterségében ügyes, már azt gondolja, hogy minden tudománnyal és bölcsességgel megtelt. Ha valaki a szegényeknek adakozik jövedelméből, akkor már kiváló, s nagyszerű emberbarátnak és az emberiség jótevőjének tartja magát. Viszont más, ha néha-néha a bibliát olvassa, vagy a természet szemlélésénél, vagy egyes bibliai igazságok hallatára valami áhitatos érzés hatja át, mindjárt mint mélyen vallásos ember tetszeleg magának.

A magában rejlő hibákat viszont szívesen disziti az erény nevével. Ha valaki lösvény, azt a takarékoság erényének nevezi, gondoskodásnak és előrelátásnak. Akaratosságát, makacosságát, szilárd akaratörőnek, férfias keménységnek, jellemzilárdságnak mondja. Gögjét az emberi öntudatnak és könnyelműségét jószívűségnek. A durva és goromba ember ki másokat oly sokszor és szívesen megbánt, megállapítja, hogy ő őszinte és egyenes és ezt a világ nem bírja elviselni. És ha valakit hibáira figyelmeztetnek, azzal menti magát, hogy ha ezen kis hibácskái nem volnának valóságos angyal volna. És mindezt azért teszi az ember,

hogy a maga tehetetlenségét, s semmiségét ne kelljen beismerni, mert élete főcélja abban van, hogy az emberek valakinek tartsák. És éppen ebben van a hazugság, mert mindnyájan szükkölködünk az Ur nélkül és csak benne tartatlunk meg.

Kedves lélek őszintén vágyakozol-e a hazugságból szabadulni?
(H. L.)

Minden dologban Isten szolgája.

Athenben pedig, mikor azokat várta Pál, lelke háborogtala őbenne, látván hogy a város bálványokkal van tele, vetekedik vala azért a zsinagógában a zsidókkal és az istenfélő emberekkel és a piacon azokkal, akiket előtalált. (Csel. 17, 16—17.)

A második korintusi levélben írja Pál apostol egy helyen ezeket a szavakat: Hanem ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói. És ez nem szokás mondás volt, hanem tény és igazság, melyet bebizonyított itt Athenben, midőn munkatársainak Timoteusnak Silásnak a megérkezését várta. A várakozási idők, veszedelmes idők. Valaki nem számított akadályok tornyosulnak és drága órákat kell várni míg továbbmehet. Vagy találkozot beszélt meg valakivel és az most nem jön. Veszélyes órák, jelentkezik a gonosz és fölbosszant. Sokszor ellefejtjük, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van és így a várakozási idő is. Ilyen időkben is alkalmunk van bebizonyítani, hogy az Ur szolgálói vagyunk. Ezt tette Pál Athénbe. Jól kihasználta a várakozási időt. Bebizonyította ezzel, hogy Isten szolgája és szeme, szíve, szája mindig Isten szolgálatában áll.

Szemeit Isten szolgálatába állította. Ez az első. Látta a várost, a maga istentelenségében. Atment a városon és meglátta mindazt, ami szemei elé tárult. Athén egykor a műremekek városa volt. Arany és ezüst bálványképekkel csodaszép templomok állottak ott. Pál ezt mind látta. De ezt nem úgy szemlélte, mint egy műértő, vagy mint egy műbarát, hanem mint Isten szolgája. Nem arra ügyelt, hogy milyen műremek ama szobor, vagy szoborcarnok, hanem csak azt látta, hogy milyen bálványimádás és mily istentelenség folyik ott. Ezeknek a műremekeknek a szemlélésénél is Isten szolgája volt. Nem tanulhatunk itt valamit az apostoltól? Nem forgunk mi is sokszor abban a veszedelemben, hogy a művészet szemlélésénél ellefejtjük, hogy Isten szolgálói vagyunk. Pál nem azért tette, hogy szemeit gyönyörködtesse, sem azért, hogy művészeti ismereteit gyarapítsa. Nem. Ő egész mást látott. Ő látta a műremekeket, de azon át azt is, hogy milyen a lelkiélet Athénben. Azért volt az Ő ítélete egész más, mint az utazóké, kik Athénen átutaztak.

Míg mások az elragadtatás kiáltásaiban törtek ki, addig Pálnak az volt a benyomása: Milyen bálványt szolgáló város. Pál azt mondhatta magában, hogy itt mily keveset tudnak a lélek igazi útjáról. Nem művész, hanem Isten szolgájának szemével nézte. És ezt is meg kell nekünk tanulni. Különösen a mai időkben vannak alkalmak, midőn Isten gyermekei a világhoz szabják magukat. Mindennek modernnek kell lenni. Felülkerekedik a művészi és nagy a veszedelem, hogy elfelejtjük, hogy Isten gyermekei vagyunk. Tanuljuk meg Isten szemével látni a művészetet és az örökévalóság szemével nézni azt, mi a szemünk elé tárul. Ne felejtjük el, hogy minden dologban Isten szolgái vagyunk.

De Pál nemcsak szeméit állította Isten szolgálatába, hanem szíve is az Ur számára dobogott. Azt olvassuk, hogy háborgott benne az ő lelke látván, hogy mily pogány a város. Mi volt az oka a háborgásnak? Látta, hogy elrabolják az élő Istentől a tiszteletet és holt bálványokhoz fordulnak. Ez fölháborította Pált. Mily ismeretlen volt még Jézus. És mégis Isten nagy szeretetében e világ bűneiért odaadta elsőszülött Fiát. És ki gondolt erre? Ki tisztelte Őt? Senki sem tudott róla. Ekkor szívében mélyen fölháborodott. Hogyan lehet a szent fölháborodást a tisztátalan fölháborodástól megkülönböztetni? Mi hajlandók vagyunk egy tisztátalan haragot mentegetni, szépítgetni és szent haragként beállítani. Hogyan lehet a szent és tisztátalan haragot megkülönböztetni? Az első pont az. A szent harag csupán Istenért buzdul fel és nem önmagáért. Midőn Jézus korbácsot ragadott és a templomot megtisztította, akkor szent haragtól égett, mert azt látta, hogy Istennek háza egy kereskedés háza lett. Midőn Mózes a törvényláblát összetörte, szent haragtól égett a bálványtiszteelő nép ellen, mely arany borjút csináltatott, hogy azt imádják. Szent haraggal állott Isten oldalára. Hol a saját dicsősége keveredik hozzá, hol mi sérelmet, rágalmozást tapasztalunk, vagy megtorolunk, ott a fölháborodás nem szent, hanem testi és épen ezért tisztátalan. És az ilyen haragról az legyen írva, hogy Isten dolgát nem munkálja. Azután arról lehet fölismerni a szent haragot, hogy égő és irgalmas szeretettel van eltelve a bűnös iránt. Pál apostol fölháborodása Athénben, a bálványimádás miatt, irgalmas szeretettel volt összekötve az athénbeliekkel szemben. Arra gondolt, hogy hogyan mutathatná meg az utat nekik a pogányság sötétségéből az igazi Isten megismerésének világosságába. Nem gyűlölte őket, hanem irgalmazó szeretettel szerette. Még egy harmadik jele van a szent haragnak. A tisztátalan harag elvakít, elhamarkodott tettekre és cselekedetre csábít. Milyen veszedelmes az ilyen testi harag például a gyermek nevelésnél. Mint vannak, kik már elvakult haragjukban olyat tettek, amit egész életükben

sirathattak. A szent harag azonban, nemcsak nem rabolja el a mi meggondoltságunkat, hanem ahhoz hozzá segít. Pál azon gondolkodott, hogy miként tudná az athénbelieket legjobban megközelíteni. Nem tört össze haragjában néhány bálvány oltárt, hanem azon tépelődött, hogy tudná az athéniek pogány lényét gyökereitől kitépni. Így áll azután a szent harag Isten Szentlelkének irányítása és vezetése alatt. Így bizonyult Pál ezen szent fölháborodáson át is Isten szolgájának. Bemutakoztunk már mi is ily módon, mint Isten szolgái? Ah ha a mi szívünk is úgy dobogna az Urért, mint Pálé! Akkor a harmadik is nyilvánvaló lenne nálunk, mivel Pál Athénben mint Isten szolgája bemutatkozott. Azt olvassuk: És vetekeedett a zsidókkal és istenfélő emberekkel, az iskolában és piacon azokkal, akiket előtalált minden napon. Beszélt. Szája Isten szolgálatában állott. Nem tehetette, — miként Péter egykor a főpapi tanács előtt mondta, — hogy ne szóljon arról, amit átélt, tapasztalt. Az első kikkel beszélt, a zsidók voltak a zsinagógában. Dacára a keserű tapasztalatoknak melyeket már a zsidókkal átélt újra visszatért hozzájuk. A zsidók gyűlölete elől menekült Tessalonikából azok gyűlölete zárta el előle Berea kapuját, mégsem tehetette másképp. Athénben is zsidóknak hirdette, hogy Názáreti Jézusban megtalálta Izrael Messiását. Épen úgy tudatni kellett a prozelitákkal, kik a zsidó közösséghez csatlakoztak. A görögöknek, kik nem tudtak Istenről, szintén kellett hallani az evangéliumot. Azért beszélt azokhoz is, kik a piacon voltak. Talán elmondták neki, hogy milyen bálványkép az, amelyik ott áll és ő erre a mi Istenünkről beszélt. Aldotta annak szeretetét, Ki megkönyörült az elveszett világon, váltságot adván az Ő Fiában. Ez bizonyára nem tartott hosszú ideig, akkor mások jöttek, kik figyeltek az apostol lelkes szavaira. És így kihasználta az időt arról beszélni, ami szívét elöltölte.

Istennek igazi szolgája. És mi? Miről beszélünk. Mi is Isten dicséretére nyitjuk szánkat? Vagy miről beszélünk? Az időjárásról? Az adóról és lakásügyről? Politikáról és gazdasági helyzetről? Ha mi Istennek igazi szolgái vagyunk, akkor nem hallgatunk, hanem beszélünk róla. És akkor ezt nemcsak a zsinagógába tesszük, értjük alatta az imaházal, közösséget, hanem a piacon, ami annyit jelent, a gyárban, a társainknak, az irodában, a műhelyben, a vonaton, a villamoson, az emberekkel, kikkel együtt munkálkodunk, vagy kikkel összekerülünk az életben. Istennek szolgája. Adjon az Ur kegyelmet, hogy igazi szolgái legyünk, akik mindennel, amink van az Ő szolgálatára álljunk akár szemünkkel, akár szívünkkel, akár szánkkal, hogy a mi életünkben is valósággá váljék: Mindenben, mint Isten szolgái.

E. Moderson után.

Az áldásos rablókaland.

Pomfred János kereskedő, egy ködös márciusi alkonyon a vásárról hazafelé lovagolt. Állig begombolt köpenyben és nyeregtáskával ült lován. Utasunk a jámbor quekerek közösségéhez tartozott. Fegyvert soha nem hordott magával és így most sem, midőn pedig utja egy hirhedt erdőn vitt keresztül. Két biblia verset tűzött életszabályként maga elé és azok szerint élt. Az egyik így hangzott: „Ha valaki egy mért-földre kényszerít menni, menj vele kettőre. (Mát. 5. 41.) A másik: „Még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek igazságot utba az olyant a szelidségnek lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is. (Gal. 6. 1.) Midőn Pomfred azon a hüvös estén magányos utján hazafelé haladt, nem az üzletre, sem jól megtömött pénzes zacskójára gondolt, hanem arra a szeretetteljes fogadtatásra, mely őt otthon várta és arra a boldog, békés családi életre, mellyel Isten megáldotta.

De hirtelen a bozótból egy rabló ugrott elő. Elkapta a kantárt és pisztolyt szegezve utasunk mellének, ráivalt: Pénzt vagy életet! Pomfred nem ijedt meg. Nyugodtan és mosolyogva, — mintha csak üzletében egy vevőt szolgálna ki — mondta: — Kedves barátom. Kár fenyegetőzni. Nem kell neked rabolni, mert én önként adom neked amit kívánsz. Nagyon veszedelmes mesterséged van, amely akasztófához vezet. Szeretnék e szomorú sorsból megmenteni. A rabló meghökkent. Valami cselt sejtett a barátságos szavak mögött, azért még mindig Pomfred mellének szegezte pisztolyát és úgy kérdezte: — Tényleg annyit akar nekem adni, amennyire szükségem van? — Természetesen. Föltéve, ha van nálam annyi pénz. — Nos nekem száz dollár kellene. — A queker kigombolta köpenyét, elővette belső zsebéből tárcáját, és aranyban kiszámolta a száz dollárt, miközben így szólt:

— Aranyban és nem bankjegyekben adom a pénzt, nehogy a bankjegyek számai eláruljanak. Szerencsétlen ember. Isten áldását kívánom e pénzhez, melyet ajándék gyanánt adok. Eredj haza, fizesd ki tartozásodat és kezdj új életet.

Teltek az évek és Pomfred Istenországának ismert munkása lett. Egy napon egy levelet kapott. Az egykori rabló küldte. Benne a száz dollár — kamatosító és töredelmes beismerése előbbi nyomorult és bűnös életének. Megirta levélben, hogy Pomfred néhány figyelmeztető szavára miként szólalt meg lelkiismerete, miként kiáltott Istenhez kegyelemért, miként szabadult meg bűneitől hogy hozta rendbe életét és lett Istennek boldog gyermeke és Jézus őszinte tanítványa.

Az önfeláldozó szeretet mindig megtermi a maga gyümölcsét.

Miért nem beszélt az Ur Jézus az iszákosságról is?

Jézus idejében Palesztinában, ritka volt az iszákosság. Az evangéliumokban egyetlen helyen sincs arról szó, hogy az Ur Jézus részeggel találkozott volna. A legkülönbözőbb nyomorúságok, megkötöttségek névszerint fordulnak elő, de az iszákosság nincs említve. Viszont Pál apostol, ki pogány népek között forgott, saját szemeivel látta a részegség nyomorúságát és így azt megnevezve int mértékletességre. Az Ur Jézus a színházba járást, a szerencsejátékokat (kártya, lóverseny, sorsjegy stb) sem nevezi meg, mint amelyeket tilt, de Isten őszinte gyermekei magától értetődőnek tartják, hogy az ezekben való részvétel nem méltó hozzájuk.

El. Es.

De te józan légy mindenben.

(II. Tim. 4. 5.)

Timóteus Pál apostol és a gyülekezetek különös kegyének örvendett. A szolgálata eredményesebb volt, mind a többieké. Némelyeknek ez lett a végzetük. Mindenütt ahol eredmény van, az a veszély, hogy az ember elbizzá magát. Légy józan: ezzel ezt akarja mondani, hogy önmagad értékelésénél ne felejtse el, hogy mindent Isten ad. És amikor munkádat összehasonlítod a másokéval, ne felejtse el, hogy az egyik vet, a másik meg arat. A te eredményed tehát bizonyos körülmények között tulajdonképpen a te elődöd eredménye. Mindenki abban a veszélyben van, hogy az eredmény okát önmagában keresse, az eredménytelenségért pedig másokat vagy pedig a körülményeket tegye felelőssé. Menthetetlenül el vagyunk veszve, ha önmagunkban hiszünk; ezt látjuk Péternél is. Józannak lenni azt is jelenti, hogy az eredménytelenségénél ne veszítsük el bátorságunkat. Egyedül Isten dönti el, hogy mi az eredmény és eredménytelenség.

Egy fiatal tanító, akinek az evangelizálás tálentuma adatott, ezt írta atyjának: N. szomszéd községben erőteljesen evangelizáltam és némely juhot visszatereltem az akolba. A józan apa erről így írt fivérének: „A fiunk idősebb testvéreket akar evangelizálni, ez nem tetszik nekem. Jobban szeretném, ha azt írta volna, hogy egy egész napon át fát vágott az urának. Félek, hogy az ellenség felviszi őt a templom telejére, hogy leessen onnan.”

Nem csendül ki ebből a jelentésből az Ur némely munkásának, sőt mindnyájunknak a vallomása tulságosan, hogy „mi” mit csináltunk? „Ezt a templomot én építettem.” — „Ezt a gyülekezetet én alapítottam.” — „Ezt a férfit én nyertem meg.” — „Az az én teljesítményem.” — „Ennyit adakoztam.”

De te józan légy mindenben. J. Herter.

Szalmacséplés.

A balgatag vitatkozásokat azonban és a nemzetségekről való tudakozásokat és a törvény felől való harcokat kerüld: mert haszontalanok és hiábavalók. (Tit. 3. 9.)

Nem beszédben áll Istennek országa, hanem erőben — írja Pál apostol a korintusbelieknek és mégis csodálatosképen, mily kevesen vágyakoznak erre az igazi erőre és inkább hajlandók fecsegéssel és vitatkozásokat eltölteni a drága időt. Az bizonyos, hogy könnyebb szoszártyáskodással és lehetetlen kérdések fölött való töprengéssel kegyesen elszórakozni, mint az Ur Jézus szent jelenlétében élni. Hogy az ördög milyen furcsa, nevetséges és hiábavaló kérdéseket tol az emberek elé, annak megvilágítására összeszedtünk egy csokorra való zöldséget. Régen elcsépelte a kérdés, hogy Kain hol vett magának feleséget? Azután sokat rágódnak azon is, hogy az Ur a világot tavasszal, vagy ősszel teremtette? A tavaszpártiak azt mondták, hogy a délvidéken tavasszal is van gyümölcs, míg az őszért rajongók arra hivatkoznak, hogy az ősz a gyümölcsérés ideje és a Paradicsombaa dus termés lévén, az csak ősszel lehetett. Sőt egy 1695-ben Lipcsében kiadott könyv szerint, október 26-án volt ez a nevezetes esemény. (?) Komoly és hosszú vitát támasztott Noé bárkájának tényleges nagysága is. A Bibliában erre vonatkozólag pontos mérték van. (Móz. I. 6. 15.) Igen ám, de az ott szereplő sing, egyiptomi, vagy mesopotámiai, vagy valami más? Hogy egy kicsit még a bárkánál maradjunk, nem csekély háborúságot okozott a rágcsáló tudósok között az a kérdés, hogy mi történt a bárkával? 1677-ben egy Struys nevű holland utazó boldogan kürtölte világgá, hogy ő látta Noé bárkáját az — Ararát hegyen, mikor egy ott lakó remetét ment meglátogatni. Sőt a remete megajándékozta egy darab fával is, melyet a bárkából faragott le. Egy fiatal francia tudós azonban nem tudott belenyugodni hollandus kollégája dicsőségébe. Utánajárt a dolognak és megállapította, hogy a csucsra föl sem lehet mászni. Mellesleg megjegyezve vitát támasztott az is, hogy tulajdonképen hol feneklett meg a bárka. Összűleink körül is bőséges és mondjuk meg mindjárt, — fölösleges vita folyik. Hogy csak néhányat említsünk. Meddig voltak a Paradicsomban? Nőtt-e Ádámnak új bordája? Milyen magas lehetett Ádám és Éva? Ádámnak volt-e szakállja? Tényleg alma volt-e a tiltott gyümölcs? Sőt — horribile dictu, — a fölött is izléstelenkedtek már, hogy volt-e köldöke az ősszűlőknek? Meddő viták és töprengések folytak (és folynak) még arról is, hogy miképen is keltek át a zsidók a Vöröstengeren? Milyen állat nyelhetette el Jónást? Volt-e Máriának gyer-

meke? És még más, mondhatnánk, számtalan kérdésen rágódnak tudós és kevésbé tudós emberek. Vajjon ezek a szoszártyáskodások közelebb vittek valakit Isten országához? Aligha. Minden tanulmány, vita, szórágás, boncolgatás hiábavaló, ha a gyakorlati életünkben nem tudjuk és nem vágyakozunk az Ur Jézust megdicsőíteni. A balgatag vitatkozásokat kerüld, — mert haszontalanok, hiábavalók és nevetséges erőlködések.

Washington és a politizáló prédikátor.

Az amerikai szabadságharc idején Martin R. meth. prédikátor, megdöbbenve a politikába keveredett, amivel csak kellemetlenséget szerzett magának, sőt egy napon ezért Washington tábornok elé is vitték. Midőn megkérdezte tőle Washington, hogy mi a foglalkozása, a prédikátor habozás nélkül bevallotta, hogy meth. prédikátor és Wesley küldte: — Wesley urat ismerem — felelte a nagy államférfi — és épen ezért bizonyos vagyok benne, hogy ő senkit sem küldött Amerikába politizálni, hanem azért, hogy a népnek az evangéliumot hirdessék. Nos ön is menjen és maradjon ennél a munkánál és bizza a politikát másokra.

(Schw. ev.)

Ki nincs mellettem, ellenem van.

Kis mese nagyoknak. Volt egyszer egy gazdának egy lova, amely reggel elnyargalt és nem tért haza napnyugta előtt. Midőn ezért gazdája megfodta, így méltatlankodott: Már megint itt vagyok. Egészségesen és baj nélkül kerültem haza. Ismét van lovad, mit akarsz még? Ez mind igaz — felelte a gazda, — de a földem megdolgozatlan maradt.

Igy vannak azok, kik idejüket a világban töltik és csak életük alkonyán akarnak uruknak rendelkezésére állni. Ők megvannak, de mi van a munkával, melyet az Ur országa számára kellett volna végezniök.

(L. s.)

Ha gyűlölök, megfosztom valamitől magamat; ha szeretek, azzal válok gazdaggá amit szeretek. (Schuller.)

Előfizető,—

utófizető,—

semilyenfizető vagy?

Methodizmus.

Itthon.

A budapesti magyar gyülekezet szept. 18-án tartotta aratási hála ünnepélyt, melyen Tessényi János szuperintendens és Löbel János a gyülekezet vezető prédikátora szolgáltak Istennek drága szent Igéjével. Bizony sok mindenért van okunk hálát adni az Urnak, ha számba vesszük, hogy kegyelmének mily gazdagságával vesz körül. Valaki azt mondta: A hálátlan ember elégedetlen. Kezdj el a mai naptól a legcsekélyebb dolgokért is hálát adni és majd meglátod, hogy a boldog megelégedett emberek sorába jutottál (R. M.)

Máshol.

Németország.

A schneidemühlei gyülekezetben i. hó 16-án avatják fel Hitler Kancellár által ajándékozott orgonát.

HIREK A NAGY VILÁGBÓL

Franciaország.

Egy francia misszionáriusnak az atyja egy német lelkészől az alábbi levelet kapta: Szabad öntől egy szívességet kérnem? A gyülekezetemnek egy új tagja, a háboruban egy francia községben mint a megszálló csapatok katonája, egy tokban ezüst evőeszközöket zsákmányolt. Arra nem emlékszik, hogy hol történt, de szeretne lelkiismeretén könnyíteni és visszaszármaztatni. Mivel a tulajdonos ismeretlen, azt a tanácsot adtam neki, hogy az evőeszközöket adja oda egy francia missziótársulatnak s azt eladva, árát fordítsák misszió célokra. Lenne oly szíves e feladatot elvállalni? A felbredt lelkiismeret vágyát természetesen szívesen teljesítette a misszió. Illő lenne, ha minden zsákmányolóban — persze nemcsak katonában, — hanem államban így megszólalna a lelkiismeret.

Oroszország

Áprilistól - május közepéig Oroszországban 192 érseket, püspököt, lelkészt és szerzetest tartoztattak le. A szovjet hatalom szerint a vád: — „a kémkedés vallásos szervezkedése és ellenforradalmi terrorhoz való csatlakozás.” (?)

Vigyázz jól, hogy mit gondolsz! Amit ma gondolsz, azt holnap már meg fogod tenni! Amit rossznak tartasz, arra még ne is gondolj!

IFJUSÁG

Kedves ifjuság!

„Örüljete az Urban mindenkör; ismét mondom, örüljete,” (Fil 4, 4.) Ezen igékkel köszöntelek benneteket, amikor a Békeharangon keresztül először lépek érintkezésbe veletek. A szerkesztő volt oly szíves Ifjusági rovat címen helyet adni nekünk a lapban, hogy itt-ott hallassuk szavunkat és ápolhassuk kapcsolatainkat. Ezért köszönetünket fejezzük ki e helyen is.

Ha valamely korosztály igényt tarthat az öröme, akkor éppen az ifjukur az amely különösképen igényjogosult erre. Amikor még nem tértem meg, azt hittem, ezt a jogos kívánságot az igazi keresztyénség nem tudja kielégíteni. Éppen ezért más örömforrások után néztem. Ézrivel futkosnak ma is a fiatalok más örömforrások után.

Itt van például a sport. Magam is szeretem a nevelő hatással bíró sportot, amit a sport kedvéért üznek. De szegény az a lélek, akinek ez az egyedüli örömforrása. A test és annak ápolása, cicomázása, hány leánynak és sokszor fia al embernek is egyedüli örömforrása. Hamar kiszikkad ez is. Ahol nem a lélek szépsége adja meg a testnek a báját, ott a szerek sem tudják ezt pótolni. Evvel kapcsolatban nagy örömforrásnak ígérkezik a ruha, a szép divatos ruha. De hadd mondjam meg ezt, amilyen gyorsan elavul a legszebb ruha is, olyan gyorsan, — sőt sokszor még gyorsabbn — kiszárad ez a forrás is. A világ barátsága, a közkedveltség szintén nagy vonzóerővel hat sok fiatal lélekre. A látszat sokszor azt mutatja, hogy tényleg ideális ez a barátság. Jöndulatlauk, bőkezűek egymáshoz. Megosza az utolsó cigarettát is a barátal, szívesen fizetik egymásnak a mozijegyét. Ezek az ifjuság egén lidércfények. Rohansz utánuk, de ha eléred őket, eltűnnek, mint a szappanbuborék. Ezt a magam életében is megtapasztalván, rájöttem arra, hogy egyedül az Urban van az örömforrásunk.

Amikor a bűneim terhétől megszabadultam, örömben az egész világot szerettem volna magamhoz ölelni. Csak mélyült és erősödött az örömöm, amikor azt tapasztaltam, hogy az Ur által van erőm testem kívánságait legyőzni és szenvedélyeim rabláncait lerázni magamról. Nagy segítségemre volt ebben imaközösségem testvéreimmel és ma is ebből meritek erőt. Milyen boldog ifjuság ez, amely, a kamaszkor szeszélyeit és utálatosságait Jézus által le tudja győzni. Ezt nem érjük el máról holnapra. Mert a mai győzelem nem garancia

arra hogy most már minden vizen túl vagyok. Ha el is esünk, ne maradjunk a földön, hanem menjünk fel és valljuk meg újból az Ur és egy testvér előtt, aki ebben a harcban segítségünkre van, a bukást. Az őszintének az Ur kegyelmet és győzelmet fog adni.

Akkor töltjük be hivatásunkat, mint ifjúság, ha minden kísértést és kívánságot hit által legyőzünk és szívünk mélyéből tudunk örvendezni az Urban. Egy ilyen boldog ifjúság láttára tértem meg.

Valaki megválasztásom után azt kérdezte tőlem, mi a programom az ifjúsággal. Feleletem: Egy Krisztusban boldog és benne örvendeni tudó ifjúság. Minden tevékenységünk álljon ennek a célnak a szolgálatában.

Minden ifjúságra tartozó kérdést, jó ötletet, tanácsot és anyagi támogatást mindenkor köszönettel fogadok. (Hecker Henrik.)

Ifjúsági találkozó Budakeszin.

Augusztus hó 20 és 21-én tartottuk meg az első országos ifjúsági találkozónkat Budakeszin. Már hetekkel előbb sokat imádkoztunk és fáradoztunk, hogy az Ur áldjon meg bennünket, tegye minnél szebbé, gazdagabbá s az Ur érdemünkön felül jutalmazott meg.

Az évenként megisméllendő ifjúsági találkozók eszméje nem új dolog. A külföldi meth. ifjúságunk már hosszú évtizedek óta gyakorolja. Hazánkban sem ismeretlen, hiszen a KIE, Bethánia, MEKDSz, stb. évről-évre megrendezik a maguk szokásos évi országos ifjúsági találkozóit. E találkozók legtöbbször mindig nagyon áldásos keretek között zajlik le és sok gazdag élményt nyújt a résztvevőknek. A fenti példákot követve mi magunk is szükségesnek és elkerülhetetlennek láttuk a mi saját ifjúságunk találkozásának megrendezését. A találkozó előkészületeit és rendezését Hecker Ádám budapesti és Hecker Henrik szegedi prédikátor testvéreink vállalták magukra. Az ifjúsági találkozó különben egybeesett a budapesti német gyülekezet ifjúságának a nyári táborozásának időpontjával, ami lényegesen megkönnyítette a találkozás sikeres lebonyolítását. Vidéki gyülekezeteinkből Nyiregyháza képviseltette magát a legnagyobb számmal, számszerint 20-an. Utána a budapestiek (német gyülekezet) következtek, 16 létszámmal. Kisebb számmal, de legalább képviseltették magukat a györfkönyiek, szegediek, kispesztiek és a budapesti magyar gyülekezet ifjúsági tagjai. Az átlagos létszám 45-50 körül mozgott. A prédikátorok közül ott voltak: Hecker A., Hecker H., Márkus J., Zimre Gy. és Grexa M. ev. munk.

A két nap programja változatos és eleven volt. A nappali órákat áhitattal, bibliatanulmányozással, önvizsgálattal és különböző társas-

játékokkal töltöttük el. Különös említést érdemel Zimre testvérnek a megkísértetésről szóló bibliamagyarázata, melyhez többen is hozzászóltak, továbbá Márkus J. A. testvérünknek az őnismerefről szóló tartalmas előadása. A résztvevők legtöbbször a vasárnapi (utolsó este) biznyságtevő estét mondja a legszebbnek. Megkapó volt, amikor fiatal lányok és fiúk nyíltan és őszintén beszéltek a maguk bünniről, melyeket aztán Krisztus lábainál letettek. Minden egyes felszólaló örömmel tett biznyságot felszabadult életéről, s hisszük, hogy az akkori erdei csöndben elhangzott biznyságtevések nem hiába hangzottak el.

Fölmerült az a gondolat, hogy állandósítani és rendszeresíteni kellene az ilyen ifjúsági találkozókot. Erre vonatkozólag az egyik este meg is kezdtük a kibontakozás útját keresni, úgy hogy a legközelebbi találkozót lehetséges, hogy a saját helyiségünkben fogjuk megtartani. Reméljük ezen az összes magyarországi methodista gyülekezetek ifjúságai is képviseltetik magukat, úgy hogy azt még nagyobb arányban rendezhetjük meg.

Tehát a legközelebbi találkozó a „vizontlátásra.”

(s y l)

Aeolhárfa a magyar hívőirodalomban egyedüli zeneujság gazdag, szakszerű és komoly tartalmával szinte nélkülözhetetlen különösen azon gyülekezetek számára, ahol nincsen képzett ének és zenekar vezető. Eddig megjelent 7 száma azt bizonyítja, hogy szerkesztője Páth Károly zenetanár nemcsak kiváló muzsikos, de mint szerkesztő is tudja, hogy mi kell a zenekedvelő, hívő közönségnek. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Kistemplom-u. 12.

Szt. Máté Evangellumának Magyarázata. J. Monro Gibson M. A. D. D. után angolból átdolgozva elkészült s f. é. őszén megjelenik a Sylveszter nyomdában, körülbelül 18-19 iv terjedelemben. Ezzel befejezett egészszé válik a négy evangélium magyarázata. előfizetési ára ennek a kötetnek is füzve 4 P, kötve 5. P.

Minthogy azonban Szt. János evangéliumának magyarázata I. része időközben elfogyott; jelen alkalommal ezt is újra nyomtatjuk, hogy azok, akiknek birtokában van a II. rész megszerezhessek hozzá az elsőt is.

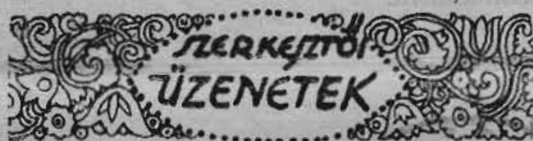
Együttal megrendelhető Szt. Márk ev. magy. füzve 4 P, kötve 5. P. Szt. Lukács ev.

magy. füzve 4 P. kötve 5 P. Szt. János ev. magy. I. rész, füzve 250 P. II. rész füzve 250 P. A két rész egybekötve 6 P. Ha valaki mind a négy ev. magyarázatot egyszerre megrendeli: füzve 16 P. kötve 20 P. Fizethető három részletben: Karácsony, Husvét és Pünkösd ünnepek után, egyenlő részletekben.

A magyarázatok gyakorlati irányuak, lelkészek, theológusok, belmissziói munkások és bibliaolvasók számára: minthogy kisebb kerekded részekben tárgyalják az Evangeliumot, igen alkalmasok templomi biblia-magyarázatokra, vallásos estélyek, bibliakörök, ifj. egyesületek áhitat-tartására.

Régebbi kiadások: Krisztus visszajövetele, füzve 3 P. kötve 4 P. Ormánység népe — 50 fill.

A megrendetés és a pénz Lukácsy Imre ny. ref. lelkész, Dunavecse címre küldendő 1938. év október végéig.

Kéziratokat nem őrünk meg és csak abban az esetben küldünk vissza, ha a beküldő válaszbélyeggel el látott borítékot mellékel.

— *Gyülekezeteinket* felkérem, hogy úgy az oratóriai ünnepélyekről, valamint az evangélikázciókról és más nevezetesebb eseményekről lapunkat tájékoztassák, hogy a hírek rovatába közölhessük.

— *H. H. Szeged.* Köszönöm a cikket, amint látod a másik is jön. Nagy szeretettel várom a további munkálkodást. Szívesen veszem a Schw. ev., vagy az Evang. ifjúsági rovatából időszerű és érdekes cikkek fordításait is. Üdv.

— *Tépelődő H.* Ha e rovatot figyelemmel kísérem, akkor már olvasta volna és nem tépelődne, hanem tudomásul venné, hogy semmi-féle szerencsejáték nem lehet keresztlényi eszköz a pénzszerzéshez. Sem kártya, sem lóverseny, sem sorsjegy. Egyébként is jegyezze meg, ha önnek már valami fölött tépelődni kell, azt már ne is tegye. Ne a sorsjegybe, lovakba, hanem az Urba helyezze bizalmát.

**Hány új barátot szerezte már
a „Békeharang” számára?**

Meghívó

a Kesztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezetének Budapesten a Felsőerdősor 5. III. 27. szám alatti tanácskozó termében 1938. október 18. d. u. 4 órákor tartandó

rendkívüli közgyűlésre,

amelyre a tagok ezennel meghivatnak.

Tárgysorozat:

Az osztrák ingatlanok a németországgi püspöki methodista egyház részére való átadásának és ezzel kapcsolatban az osztrák vagyónérdekeltség rendezésének tárgyalása és ez ügyben előterjesztendő igazgatói indítvány feletti határozathozatal.

AZ IGAZGATÓSÁG.

HOL ÉS MIKOR TARTUNK ISTENTISZTELETET

BUDAPEST, VI., Felsőerdősor 5.

Vasárnap d. e. 11 órákor és este 7 órákor,
csütörtökön este 7 órákor.

BORJAD: Vasárnap d. e. 10., d. u. 2.

Csütörtök este 8 órákor.

DOMBÓVÁR: Bezerédy-u. 27.

Vasárnap d. e. 10. este 7. Péntek este 7 órákor.

KAPOSVÁR, Németh István-utca 2.

Vasárnap d. e. 10 és este 6 órákor, csütörtökön este 6 órákor.

KISPEST, Nagy Sándor-u. 22.

Vasárnap d. u. 5 és szerdán este 7 órákor.

MISKOLC, Ghillány-utca 4.

Vasárnap d. u. 4. és szerdán este 7 órákor.

NYIREGYHÁZA: Dessewffy-tér 10.

Vasárnap d. e. és este,

PÉCS, Ujvilág-u. 12.

Csütörtök este 7 órákor. Vasárnap d. e. 10 és d. u. 4 órákor.

SZEGED, Londoni-krt. 18. Vasárnap d. u. 5-ór.

Kiadó: Kesztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Szerkesztő: Liebstöckl Jenő.

Kiadásért felelős: Tessényi-Jakob János.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár.
Nyomdaiért felel: Henczer István.